

ikke nogen Forandring i den Bestemmelse, Paragrafen egentlig tilsigter. Jeg maa tilstaa, man mulig kunde være lidt betænkelig ved en saadan Ændring, idet det, Paragrafen gaar ud paa, er at stille Officerer i Modsetning til Personale af lavere Grad; men da der i andre Paragrafer, navnlig i § 42, er supplerende Bestemmelser, vil den foreslaede Forandring fra „ringere“ til „andre“ neppe kunne medføre nogen Misforstaaelse. Jeg kommer derefter til Forslaget under Nr. 11, der er stillet til § 26, og Forslaget under Nr. 12, der er stillet til § 27. Disse to Forslag staa egentlig i uoplyselig Forbindelse med hinanden. Ved nemlig at foreslaa § 26 strøgen, er det Flertallets Hensigt, at trække samtlige dens Bestemmelser ind i § 27 og altsaa gjøre denne Paragrafs Bestemmelser fælles for Hæren og Flaaden. Man finder, som sagt, at det ikke er nødvendigt at indføre forskellige extraordinære Straffe i Hæren og i Flaaden, og har derfor ment, at § 26, der foreskriver Bindestraf for Hæren, skulde udgaa, og at Bestemmelsen i § 27 om Bøiestraf gjøres anvendelig saavel for Hæren som for Flaaden. Første Punktum i § 27 skulde da affattes saaledes: „Naar i Felten og i Krigsstibe paa Tøgt Omstændighederne ikke tilstede Fuldbyrdselsens af Arreststraffe for menige Krigsmænd, kan den høistkommanderende Jurisdiktionschef, for at raade Bod herpaa, lade anvende Arrest i Øien.“ Ændringsforslaget under Nr. 13 tilsigter at gjøre Afstillelsen mellem simpel og streng Arrest i Øien noget anderledes end foreslaet i Lovforslaget, idet man, som jeg allerede har anført, sætter Forskjellen mellem de to Slags Arrest deri, om Straffen kun varer om Dagen eller varer Dag og Nat, saaledes at Bedkommende kun udløses en Time daglig for at tage Bevægelse. Jeg anser det for overflødigt yderligere at dvæle ved disse Ændringsforslag, idet jeg allerede tidligere har berørt, hvad der er Hensigten med dem. — Jeg skal derefter gaa over til Ændringsforslaget under Nr. 15, der tilsigter at lade § 32 udgaa. Jeg tror ikke, at Meningen med dette Forslag hos nogle af Udvalgets Medlemmer har været den, at man i og for sig fandt Bestemmelserne i § 32 urimelige eller uhensigtsmæssige; den nærmeste Anledning til vort Forslag er dette, at man har fundet, at disse Bestemmelser ikke have deres Plads i en Straffelov, da det jo væsentlig kun er Lønningbestemmelser, som påsænde burde indføres i en Lønninglov. — Til § 33 er der stillet 3 Ændringsforslag. § 33 er jo en Paragraf, hvorpaa der lægges overordentlig megen Vægt, idet den skal både fuldstændig paa de Mangler, der vilde fremkomme derved, at man affkaffer flere af de nu brugelige og mest virksomme Straffe. Hvorvidt der kan gives denne Paragrafs Bestemmelser en praktisk Form, er det meget vanskeligt for Folk, der ikke høre til Faget, at udtale nogen bestemt Mening om. Smidlertid

har det været klart for Flertallet, at, hvis man beholder Paragrafen i den Form, hvori den nu findes, vil man let komme i det Tilfælde at have en saa overvældende Mængde Personer til Æstertjeneste, at man egentlig talt helst vilde være fri for dem. Derfor har Flertallet foreslaet, at man skulde forsøge paa noget at indskrænke Paragrafens Bestemmelser med Hensyn til Æstertjeneste, og har ment, at man i alt Fald kunde gjøre den Indskrænkning, at Bestemmelserne ikke gjaldt i det Tilfælde, at Bedkommende kun havde været straffet med Kvarterarrest. Det er dette, der indeholdes i Ændringsforslaget under Nr. 16, idet der efter „Fængsel“ foreslaas indskudt „deri dog ikke indbefattet Kvarterarrest“. Ændringsforslaget under Nr. 17 er en ren Redaktionsændring, og den skal jeg ikke dvæle videre ved. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 18 angaar, da vil man se, at det gaar ud paa at give Ministeren Mundighed til at hjemsende Bedkommende, som ere til Æstertjeneste. Jeg kan ikke tro, at dette Forslag vil vække nogen Betænkelighed hos den høitærede Krigsminister, da det jo i Virkeligheden gaar ud paa at give Administrationen en videregaende Myndighed end den, som Bestemmelsen i § 33 indeholder. Man har søiet til, at Bedkommende kan hjemsendes navnlig naar han viser særlig Flid og Dygtighed. Efter den Maade, hvorpaa den høitærede Krigsminister opfatter Paragrafens Bestemmelser, tilsigtes der ved samme ikke at give Bedkommende en Tillægsstraf, men kun at bøde paa den mangelfulde Dvælelse, han har faaet, derved, at han under sin Tjenestetid har henholdt i Fængsel, og der vil da, naar det viser sig, at han virkelig er i Besiddelse af de Færdigheder, han skulde have, ikke være nogen Anledning til at holde ham længere til Tjeneste og øve ham yderligere. Smidlertid kunde der jo ogsaa være andre Tilfælde, som kunde gjøre det ønskeligt for Ministeren at hjemsende en saadan Person; det kunde jo være en Person, man vel ikke engang af Hensyn til hans Kammerater kunde være tjent med at holde inde, og som det kunde være hensigtsmæssigt at blive af med. Derfor mener man, at det kunde være heldigt, om Administrationen havde en saadan Besøielse til at kunne hjemsende en sliq Person, som det enten er umødvendigt at holde inde, eller som man helst vil være fri for. — Jeg gaar nu over til Ændringsforslaget under Nr. 21 til § 36. Dette Forslag er kun en Redaktionsændring. Man tilfigter herved i Virkeligheden ikke Andet end, hvad ogsaa har været Paragrafens Mening at ville bestemme. Ændringsforslaget gaar ud paa, at Ordene: „er, forsaavidt han ikke har fyldstgjort sin Børnepligt, forpligtet til at aftjene denne som Menig lige med sin Alderklasse“ rettes til: „er forpligtet til at tjene som Menig i ligesaa lang Tid som den, for hvilken der i hans tidligere Stilling enten i Genhold til Børne-